

Sygn. akt V KK 36/19

POSTANOWIENIE

Dnia 29 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Wąsek-Wiaderek

w sprawie **M. Z.**,

wobec którego umorzono postępowanie karne na podstawie art. 17 § 1 pkt 2 k.p.k. w zw. z art. 31 § 1 k.k. i na podstawie art. 93a § 1 pkt 4 k.k. w zw. z art. 93b § 1 k.k. zastosowano środek zabezpieczający umieszczenia w odpowiednim zakładzie psychiatrycznym,

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu w dniu 29 marca 2019 r.

wniosku obrońcy podejrzanego o wstrzymanie wykonania orzeczenia o zastosowaniu środka zabezpieczającego,

zawartego w postanowieniu Sądu Rejonowego w P.

z dnia 19 kwietnia 2018 r., sygn. akt VIII K [...],

utrzymanym w mocy postanowieniem Sądu Okręgowego w P.

z dnia 16 października 2018 r., sygn. akt IV Kz [...],

p o s t a n o w i ł

nie uwzględnić wniosku o wstrzymanie wykonania zaskarżonego kasacją postanowienia.

UZASADNIENIE

Prawomocnym postanowieniem Sądu Okręgowego w P. z dnia 16 października 2018 r., sygn. akt IV Kz [...], wobec podejrzanego M. Z. umorzono postępowanie karne o czyn z art. 207 § 1 k.k. i art. 157 § 2 k.k. oraz art. 160 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. z powodu jego niepoczytalności oraz orzeczono środek zabezpieczający w postaci umieszczenia w „odpowiednim zakładzie psychiatrycznym”.

Wyżej wymienione postanowienie zostało zaskarżone kasacją obrońcy M. Z., w której sformułowano również wniosek o wstrzymanie wykonania zaskarżonego postanowienia w przedmiocie zastosowania środka zabezpieczającego, do czasu rozpoznania kasacji. W uzasadnieniu wniosku obrońca argumentował, że wobec braku pewności co do choroby psychicznej podejrzanego, wykonanie tego środka może spowodować dla niego nieodwracalne skutki. Wskazał też na możliwość zastosowania wobec podejrzanego, zamiast powyższego środka zabezpieczającego, innych środków gwarantujących prawidłowy tok postępowania, w postaci poręczenia majątkowego, zakazu opuszczania kraju oraz dozoru policyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wniosek nie zasługiwał na uwzględnienie.

Wstrzymanie wykonania orzeczenia w trybie art. 532 § 1 k.p.k. ma charakter wyjątkowy, jako odstępstwo od reguły wyrażonej w art. 9 § 2 k.k.w., według którego to przepisu orzeczenie staje się wykonalne z chwilą uprawomocnienia. Toteż zasadnie przyjmuje się w judykaturze, że wstrzymanie wykonania zaskarżonego orzeczenia powinno nastąpić jedynie wówczas, gdy jego wykonanie mogłoby spowodować nieodwracalne skutki dla skazanego lub – w sytuacji umorzenia postępowania z powodu niepoczytalności – wobec podejrzanego, a przedstawiona w kasacji argumentacja wskazuje na wysokie prawdopodobieństwo oczywistej zasadności tego środka zaskarżenia (por. np.: postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2005 r., II KK 139/05; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 sierpnia 2014 r., V KK 145/14; postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 14 czerwca 2018 r., II KK 214/18).

Nie przesądzając ostatecznego rozstrzygnięcia kwestii zasadności kasacji, Sąd Najwyższy doszedł do przekonania, iż nie zachodzą w tej sprawie wystarczające podstawy do zastosowania nadzwyczajnej instytucji przewidzianej w art. 532 § 1 k.p.k.

W tym stanie rzeczy należało orzec jak w części dyspozytywnej niniejszego postanowienia.